

Din capul locului Dunărea Bătrână și-a propus obiectivitate, atât cât s-a putut, având în vedere că totuși a reprezentat vocea sau litera de tipar a unei pasiuni. Astăzi, când Oțelul nu mai este, obiectivitatea devine un obiectiv imposibil de atins, pentru că lumea se împarte. Cu riscul de a primi critici, o tabără ar trebui aleasă, asta pentru că fără a alege o tabără, nu te poți număra printre participanți. Pentru noi alegerea e una ușoară... s-a ales tabără Oțelului din Galați.

Dunărea Bătrână a încercat, cu modestie, să joace concomitent rolul de informator, cât și de voce a rațiunii supporterului. Falimentul Oțelului Galați ne-a lăsat fără rolul de sursă de informații. Anii care au trecut au lăsat în urmă mii de articole, așa cum am reușit să le prezentăm mai bine: istorii, evocări... Ele rămân acolo de unde au izvorât, adică în suflet. Astăzi, privind retrospectiv, dar și rațiunea unor suporteri, rămân doar întrebările. Oare în 2011, pentru cine s-a ieșit în stradă? Pentru Oțelul Galați, campioana României sau pentru o simplă echipă din Galați, campioana României? Considerăm că diferența este enormă! Fără a lua în calcul istoria și tradiția în care ne-am educat, desconsiderăm titanul Oțelul și îl trimitem în Tartar. Oare am fi fost în stare să ieșim atâția pe străzi, pe balcoane, chiar din camera vreunei încăperi departe de Galați, în Basra poate sau Honolulu, cu mândria și respectul față de ORICE echipă? Dunărea Galați? Scrumbia Galați? Melcul Isteric Galați? Oare doar faptul că echipă reprezenta Galațiul ne-a legat de ea? Dunărea Bătrână consideră că nu. Nu degeaba ne-am numit generația DOAR OȚELUL!!!

Și totuși, marea schismă a oțelarilor, între "oțelarii radicali" (poate loialiști, poate tradiționaliști) și "oțelarii moderați" ne aruncă în derizoriu. Iar echipa Oțelul o aruncă în categoria consacrată a campionilor cu care ne-am obișnuit în România. Acei foști campioni uitați de lume, îngrămădiți în garsoniere jechoase, în care doar medaliile le mai țin de cald. Garsoniere în care doar boala sau moartea îi mai vizitează. Și care uneori, atunci când li se poate exploata imaginea, apar dezbrăcați de demnitate la Măruță sau mai știu eu unde, cerșind încă o zi de sănătate sau

Aici, Oțelul nu va fi înlocuit de nimeni niciodată!

Scris de Marius Cernat
Luni, 11 Aprilie 2016 06:54

aducerea aminte, amânarea uitării totale.

Zeul Fotbal nu există, fiindcă, dacă ar fi existat, nu am fi ajuns aici, după decenii de abuzuri și furturi, după prima noastră strălucire adevărată. Dacă Oțelul o să moară definitiv, Dunărea Bătrână se va îngropa împreună cu el, așa cum i-a fost împreună în toți anii în care am râs și am plâns împreună. A fost respectată întotdeauna orice părere. Dar ar fi fost frumos să avem parte doar de păreri despre Oțelul și nu discursuri despre ce echipă susținem după.

Toți campionii uitați au fost înlocuiți de alții, însă aici, Oțelul nu va fi înlocuit de nimeni niciodată! Oțelul e UNIC și IREPETABIL. Până la momentul în care, vreodată, drama Oțelului va face rating sau va aduce vreun beneficiu cuiva, e puțin probabil ca starea de fapt să se schimbe. Până acum, doar falimentul echipei a adus câștiguri unora. Nouă nu ca suporteri, dar poate ar fi bine să oferim ceva înapoi. Măcar decența de a nu uita mâine, ce au făcut mânjii oțelari pentru noi. Oțelul va trăi cât timp ne vom aduce noi aminte de el. Cât timp poveștile sale vor continua să se audă...